
Degețica
după H. C. Andersen
HiPARION

A fost odată o femeie care vroia să aibă și ea un copilaș. Dar nu știa de unde să-l ia. Atunci, s-a dus la o babă vrăjitoare, și i-a spus:

- Uite, aș vrea și eu să am un copilaș! Nu poți să-mi spui cum să fac ca să-l găsesc?

- Cum să nu, a răspuns baba, uite aici un bob de orz! Da' să știi că nu e orz de acela care crește pe ogoare și pe care-l dai la găini de mâncare. Ia-l și pune-l într-un vas de flori și-ai să vezi ce iese!

- Mulțumesc mătușă! a spus femeia și i-a dat babei cinci bănuți. Apoi, s-a dus acasă, a sădit bobul de orz, și îndată a răsărit o floare mare și frumoasă. Ai fi zis că e o lalea, dar petalele stăteau strânse de parcă ar fi fost numai îmbobocită.

- Ce floare drăgălașă! a spus femeia, și a sărutat petalele roșii și galbene, și cum le-a sărutat, floarea s-a și deschis, pocnind. Era chiar o lalea ca toate lalele, numai că drept

pe pistilul verde, o de tot, gingașă și drăgălașă și nu era mai mare decât un deget. Și de aceea i-au spus Degetica. I-au făcut leagăn dintr-o coajă de alun, saltea din petale albastre de toporaș, iar plapuma era o petală de trandafir. Aici ședea noaptea, dar ziua se juca pe masă. Femeia pusese o farfurie plină de apă, și de jur-împrejur pe marginea farfuriei așezase flori cu lujerele în apă. Pe apă, plutea o petală mare de lalea, pe care ședea Degețica și umbla de la o margine la alta a

farfuriei. Avea drept vâsle două fire de păr de cal. Era o plăcere să o vezi. Știa și să cânte. Și cânta așa de subțirel și de dulce, cum nimeni n-a mai cântat vreodată.

Într-o noapte, pe când ședea frumușel în pătucul ei, pe un ochi de fereastră care era spart, a intrat o broască.

Broasca era urâtă, mare și jiravă. A sărit drept pe masă, acolo unde ședea Degețica și dormea acoperită cu petale roșii de trandafiri.

- Hm, ar fi tocmai bună de nevastă pentru băiatul meu! s-a gândit broasca, și a luat coaja de alună în care dormea Degețica, și a sărit cu ea în grădină, pe geamul cel spart.

Pe la marginea grădinii, curgea un râu mare și lat. Malul râului era mlăștinos și mâlos. Aici locuia broasca cu fecioru-su.

Brrr, urât mai era. Și acesta semăna leit cu mamă-sa.

- Oac, oac, oac! asta-i tot ce-a putut el să spună când a văzut pe fetița aceea drăgălașă în coaja ei de alună.

- Nu vorbi așa de tare, că se trezește! spuse broasca cea bătrână. Te pomenești că fuge, că-i

la mijloc, ședea pe pistilul verde, o fetiță mititică de tot, gingașă și drăgălașă și nu era mai mare decât un deget. Și de aceea i-au spus Degețica. I-au făcut leagăn dintr-o coajă de alun, saltea din petale albastre de toporaș, iar plapuma era o petală de trandafir. Aici ședea noaptea, dar ziua se juca pe masă. Femeia pusese o farfurie plină de apă, și de jur-împrejur pe marginea farfuriei așezase flori cu lujerele în apă. Pe apă, plutea o petală mare de lalea, pe care ședea Degețica și umbla de la o margine la alta a

farfuriei. Avea drept vâsle două fire de păr de cal. Era o plăcere să o vezi. Știa și să cânte. Și cânta așa de subțirel și de dulce, cum nimeni n-a mai cântat vreodată.

Într-o noapte, pe când ședea frumușel în pătucul ei, pe un ochi de fereastră care era spart, a intrat o broască.

Broasca era urâtă, mare și jiravă. A sărit drept pe masă, acolo unde ședea Degețica și dormea acoperită cu petale roșii de trandafiri.

- Hm, ar fi tocmai bună de nevastă pentru băiatul meu! s-a gândit broasca, și a luat coaja de

alună în care dorm
a sărit cu ea în gră
cel spart.

Pe la marginea
un râu mare și lat.
mlăștinos și mâl
broasca cu feciorı

Brrr, urât mai
semăna leit cu ma

- Oac, oac, oa
putut el să spună
fetița aceea drăgă
de alună.

- Nu vorbi așa
trezește! spuse br
nă. Te pomeneșt

ușoară ca un puf de lebădă. S-o punem pe o frunză de nufăr. Pentru ea, așa mică și ușoara cum este, are să fie ca o insulă. De acolo, n-are să poată fugi, iar noi în vremea asta avem să pregătim odaia cea frumoasă din mâl și după aceea aveți să vă mutați și să stați acolo.

În râu, erau o mulțime de nuferi cu frunze late și verzi, care parcă pluteau pe deasupra apei. Frunza care era cea mai departe de țărm, era și cea mai mare din toate.

Broasca s-a dus înot până acolo, și a pus pe frunză, coaja de alună cu Degețica în ea.

Fetița s-a trezit a doua zi dimineață, și când a văzut unde era, a început să plângă amar. De jur-împrejurul frunzei celei mari și verzi, era numai apă. Așa că la mal, nu avea cum să ajungă.

Broasca cea bătrână, stătea în mâl și-și împodobea odaia, cu papură și cu flori galbene, ca să fie frumos și să-i placă noră-si.

După aceea, a luat pe urâtul de feciorul-su, și s-a dus cu el, la frunza pe care ședea Degețica.

Voiau să-i ia pătucul, și să-l ducă în odaia în care aveau să

stea însurăţeii. După aceea aveau s-o ia şi pe dânsa. Broasca s-a închinat adânc în apă înaintea ei, şi i-a spus:

- Uite pe fecioru-meu! Ai să te măriţi cu el, şi aveţi să trăiţi amândoi, colo jos în mâl, într-o locuinţă straşnică.

- Oac, oac, oac! atât a spus feciorul. Au luat pătucul şi au plecat cu el. Şi Degeţica a rămas singurică pe frunza cea verde, şi a început să plângă iar, şi mai tare, pentru că nu-i plăcea să stea în mâl la broasca cea urâtă, şi nici să se mărite cu urâtul de fecioru-su.

Peştişorii care înotau prin apă, o văzuseră pe broască, şi auziseră ce spusese. De aceea scoaseră acum cu toţii capul din apă să vadă şi ei pe fetiţă.

Au văzut cât de drăgălaşă e, şi le-a părut rău că trebuie să se ducă cu broasca jos în mâl.

-Nu, asta nu trebuie să se întâmple!

S-au strâns cu toţii în apă lângă lujerul cel verde al frunzei, l-au ros cu dinţii şi frunza s-a desprins şi a început să meargă pe apă în jos, cu Degeţica pe ea, departe, departe, acolo unde broasca nu putea s-o mai ajungă.

Degeţica a trecut aşa pe lângă o mulţime de oraşe. Şi păsărelele şedeau în copaci. Pe mal o vedeau şi cântau:

- Ce fetiţă drăgălaşă!

Frunza mergea cu ea pe apă tot mai departe şi mai departe, până a ieşit din hotarele ţării aceleia.

Un fluture frumuşel şi alb de tot zbura pe lângă ea, şi de la o vreme s-a lăsat pe frunză, pentru că Degeţica îi plăcea. Fetiţa era foarte veselă. Acum broasca nu mai putea s-o ajungă şi era aşa de frumos pe unde mergea. Soarele bătea în apă, şi apa strălucea parcă era de aur.

Degeţica şi-a desprins cingătoarea, cu un capăt a legat fluturele, şi celălat capăt l-a legat de frunză.

Acum frunza mergea şi mai repede, şi ea la fel, că doară şedea pe frunză. Şi cum mergea aşa, numai iată că vine în zbor un cărăbuş.

Şi cum o zăreşte, se repede, îi prinde trupul mlădios cu labele

lui, și zboară cu ea, și se așează într-un copac.

Iar frunza de nufăr s-a dus mai departe pe apă, și fluturele cu ea, fiindcă era legat de frunză și nu se putea desprinde.

Mult s-a mai speriat săraca Degețica, atunci când cărăbușul a zburat cu ea în copac . Dar, mai cu seamă, era necăjită când se gândea la fluturele cel frumos cu aripi albe, pe care-l legase de frunză.

Dacă nu se dezleagă, atunci moare de foame. Dar cărăbușului nu-i păsa de asta.

S-a așezat cu dânsa pe frunza cea lată a copacului, i-a dat suc de flori să mănânce și i-a spus că-i drăgălașă, cu toate că nu seamănă deloc cu un cărăbuș.

Au venit să o vadă și ceilalți cărăbuși care locuiau în copac. S-au uitat la dânsa, iar domnișoarele cărăbușe au strâmbat din antene și au spus:

- Hm, are numai două picioare! Vai de ea! Și nu are antene, a spus alta. Și uite ce subțire-i la mijloc.

- Hm, parcă ar fi om. Vai ce urâtă-i!

Așa spuneau toate cărăbușoaicele, și totuși Degețica era atât de drăgălașă.

Drăgălașă i se păruse și cărăbușului care o răpise, dar fiindcă toți ceilalți ziceau că-i urâtă, a început și el să creadă că-i urâtă, și nu i-a mai plăcut, și i-a spus să se ducă unde o vedea cu ochii.

Au luat-o, au dat-o jos din copac, și au pus-o pe un bănuțel, și a început să plângă și să se tânguie că-i așa de urâtă; și cărăbușii au alungat-o. Dar ea nu era urâtă, era cea mai drăgălașă fetiță care se poate închipui.

Gingașă și luminoasă ca o petală de trandafir.

Și biata Degețica a stat toată vara singură în pădurea cea mare.

Și-a împletit un pat din fire de iarbă, și l-a agățat sub o frunză de brustur, așa că acum nu se mai temea de ploaie.

De mâncare avea dulceața florilor, și bea roua adunată dimineața pe frunze.

Așa a trecut vara și toamna. Dar după aceea a venit iarna. Iarna rece și lungă. Toate păsările care cântaseră atât de frumos în

preajma ei, au plecat. Copacii și florile s-au uscat, frunza cea mare de brustur sub care se adăpostise s-a zbârcit, și s-a scorojit, până n-a mai rămas din ea decât un lujer galben și veșted. Degețica dârdâia cumplit de frig, pentru că hainele ei se rupseseră și pentru că era așa de gingașă și de subțirică încât nu se putea să nu-i fie frig.

A-nceput să ningă, și fiecare fulg care cădea, cădea peste ea, nu ca peste noi, fiindcă noi suntem mari, dar ea era numai cât o jumătate de deget. Atunci ce să facă și ea? Și-a pus în spate o frunză uscată, dar tot nu se putea încălzi și dârdâia întruna de frig.

Chiar la marginea pădurii în care stătea, era un lan mare de grâu. Grâul fusese secerat demult, și acum nu mai rămăsese decât o miriște. Dar Degeticăi miriștea i se păru mare cât o pădure.

A luat-o și ea prin miriște, și a tot mers tremurând de frig, până a ajuns la ușa șoarecelui de câmp care-și avea aici locuința. Era o hrubă în pământ, caldă și plăcută.

Șoarecele avea o bucătărie strașnică și o cămară plină de grâu.

Degețica s-a oprit la ușă ca o fetiță cerșetoare, și s-a rugat să-i dea și ei o bucățică dintr-un bob de grâu, că nu mâncase de două zile nimic.

- Săraca de tine! a zis șoarecele, care era un șoarece de treabă. Hai, intră și te încălzește, și stai la masă cu mine.

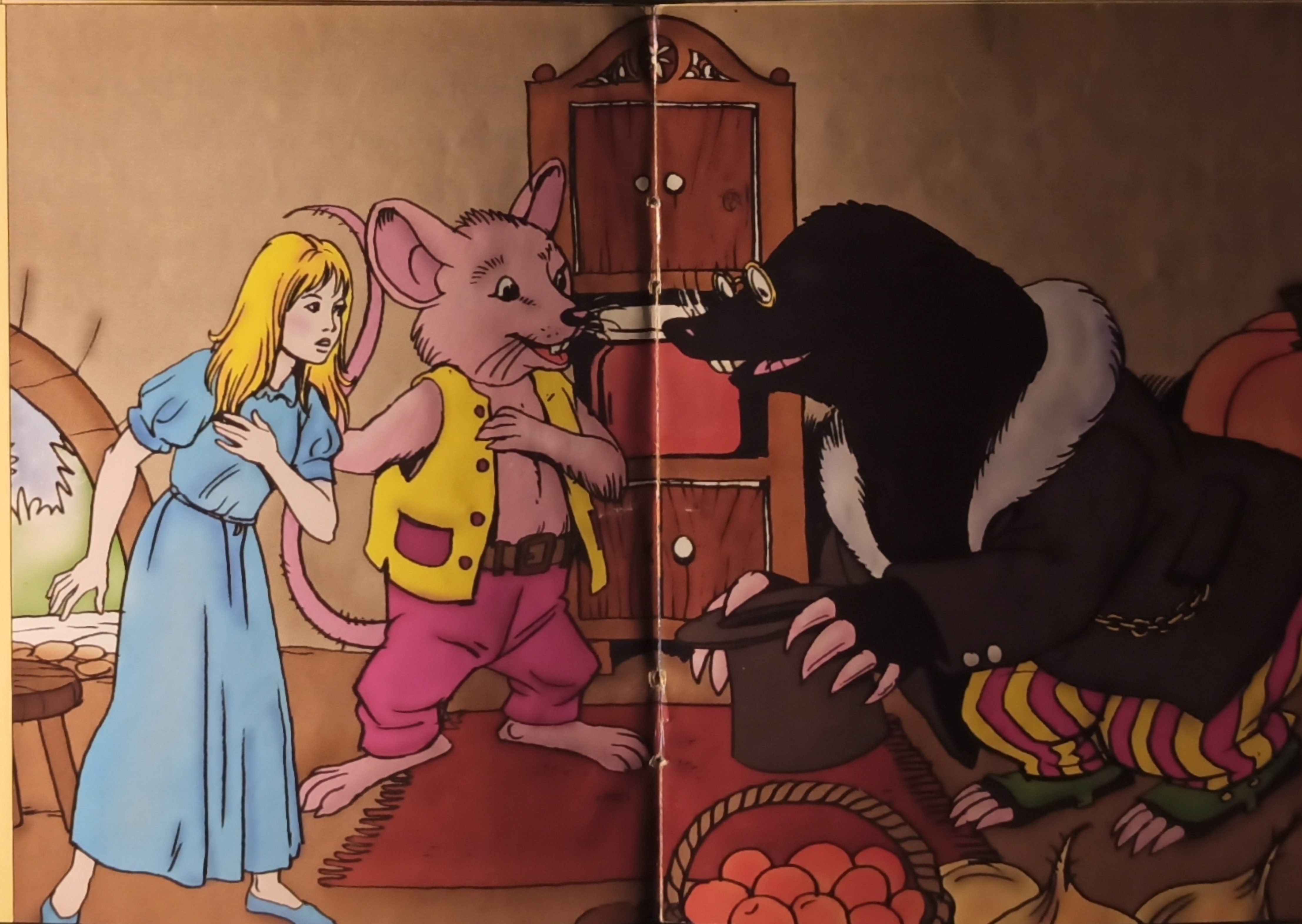
Și fiindcă fetița i-a plăcut, i-a spus:

- Știi ce? Stai aici la mine toată iarna! Ai să-mi deretici prin casă, și ai să-mi spui povești, că-mi plac poveștile. Degețica a făcut cum i-a spus șoarecele, și i-a mers foarte bine.

Într-o bună zi, șoarecele i-a spus:

- Azi avem un musafir, un vecin de-al meu, care vine în vizită o dată pe săptămână. E mai bogat decât mine. Are o mulțime de odăi, și o blană neagră frumoasă. Dacă poți să te măriți cu el, atunci halal de tine. Atâta numai că nu vede. Să-i spui cele mai frumoase povești pe care le știi.

Dar Degeticăi numai de asta nu-i ardea. Vecinul, era un sobol (cârtiță), și ea nici gând n-avea să se mărite cu el. Sobolul, a venit îmbrăcat cu blana lui cea grozavă. Șoarecele nu mai isprăvea cu laudele. Ba că-i bogat și învățat, ba că are o casă de 20 de ori mai mare decât a lui. Acum, de învățat o fi fost el învățat, dar nu putea suferi soarele și florile cele frumoase, și le vorbea de rău fiindcă nu le văzuse niciodată cum arătau la față.

Degețica n-a avut încotro și a trebuit să cânte ceva, și a cântat Mugur, Mugur, Mugurel, și alte cântece. Și sobolul s-a îndrăgostit de dânsa din pricina glasului ei frumos, dar n-a spus deocamdată nimic, că era chibzuit.

Săpase nu de mult, un drum pe sub pământ, de la casa lui până la casa șoarecelui. Sobolul a poftit-o pe Degețica și pe șoarece să se plimbe prin hruba asta, ori de câte ori ar avea poftă. Le-a mai spus să nu se sperie că în tunelul acela este o pasăre moartă. Era o pasăre

cu toate penele pe ea și cu pliscul întreg. Se vede că nu de multă vreme murise, și fusese îngropată, chiar acolo, pe unde săpase el drumul sub pământ. Sobolul a luat în gură o bucată de lemn putred, fiindcă lemnul putred luminează în întuneric ca focul, și-a pornit înainte ca să le lumineze calea.

Când au ajuns la locul unde era pasărea cea moartă, sobolul și-a ridicat în sus nasul lui butucănos și a izbit cu el în tavan și a făcut o gaură mare și deodată a intrat lumina zilei în hrubă.

Jos, zăcea o rândunică moartă cu aripile strâns lipite de coaste, cu picioarele zgârcite și cu capul înfundat în pene.

Săraca pasăre, murise de frig fără îndoială. Degeticăi i-a părut rău fiindcă-i erau dragi păsărelele. Toată vara-i cântaseră și ciripiseră în preajma ei. Sobolul însă a împins pasărea cu picioarele lui scurte și a spus:

- Acum nu mai cântă. Rău e să te naști pasăre. Mulțumesc lui Dumnezeu, copiii mei n-au să fie așa. Uite, o pasăre ca asta, nu-i nimic de capul ei! Toată vara ciripește și când vine iarna moare de foame.

- Chiar așa? Că bine spui! Se vede că ești înțelept, zise șoarecele. Ce folos are pasărea că tot ciripește? Când vine iarna n-are ce mânca și îngheață de frig. Dar, se ține, mă rog, toată vara cu nasul pe sus.

Degețica n-a spus nimic, dar când sobolul și cu șoarecele s-au întors cu spatele, ea a dat într-o parte penele care acopereau capul păsării, și a sărutat rândunica pe ochii ei închiși .

- Poate că tocmai ea mi-a cântat așa de frumos astă-vară! se gândi Degețica. Multă bucurie mi-a făcut biata păsărică!

Sobolul a astupat gaura pe care venea lumina, și apoi i-a dus pe șoarece și pe Degețica până acasă.

Noaptea, Degețica n-a putut să doarmă. Se tot gândea la păsărica moartă.

S-a sculat din pat, și a împletit din fân un covor mare și frumos, apoi s-a dus la pasăre și a

acoperit-o cu covorul, și a mai luat și niște bumbac moale pe care îl găsise prin cămara șoarecelui, și a învelit pasărea cu bumbac, ca să-i fie cald.

- Rămâi cu bine, păsărică drăgălașă! spuse ea. Îți mulțumesc că ai cântat așa de frumos astă-vară, când copacii erau verzi și ne încălzea soarele.

Fetița și-a lipit obrazul de pieptul păsării și, deodată, a tresărit speriată fiindcă i s-a părut că înăuntru bătea ceva. Inima păsării bătea. Rândunica nu murise. Era

numai amorțită și acum se încălzise și-și venise iar în fire.

Toamna toate rândunelele pleacă în țările calde. Si dacă vreuna întârzie cu plecarea, o prinde frigul, amorțește, și cade jos și o acoperă zăpada. Degețica nu știa ce să facă, fiindcă față de ea, pasărea era grozav de mare. Totuși și-a luat inima-n dinți, a îngrămădit bumbacul de jur-împrejurul rândunelei, și a adus o frunză de izmă creață pe care și-o făcuse plapumă, și a acoperit capul păsării.

În noaptea următoare s-a dus iar la ea. Rândunica se trezise din amorțeală, dar era slăbită tare.

Numai o clipă a deschis ochii, și s-a uitat la Degețica.

Fetița, sta-n fața ei cu o bucățică de lemn putred în mână, că altă lampă nu avea.

- Îți mulțumesc, fetiță drăgălașă! a spus rândunica beteagă. M-am încălzit de minune, am să prind iar putere, și-am să pot să ies de aici și să zbor la lumina caldă a soarelui!

- Vai, spuse Degețica, afară e frig și ninge. Mai bine stai aici în patul tău călduț și eu am să te îngrijesc.

Și a adus rândunelei apă într-o petală, și rândunica a băut, și i-a povestit cum și-a zgâriat aripa într-un scai și de aceea n-a mai putut să zboare repede cum zburau celelalte rândunele, care au plecat departe, departe, în țările calde.

De oboseală, a căzut jos. Mai mult decât atâta nu-și aducea aminte și nici nu știa cum ajunsese aici.

Rândunica a stat toată iarna acolo, și Degețica o îngrijea, și îi era tare dragă.

Iar sobolul și cu șoarecele n-au aflat nimic de asta. Și mai bine că n-au aflat, fiindcă nu puteau s-o sufere pe biata rândunică.

Când a sosit primăvara și soarele a dezmorțit pământul, rândunica și-a luat rămas bun de la Degețica.

Fetița a destupat gaura din tavan pe care o făcuse sobolul. Soarele a pătruns înăuntru până la ele și rândunica a întrebat-o pe Degețica dacă n-ar vrea să vie și ea. Ar lua-o în spate și ar zbura cu ea până la pădurea cea verde. Degețica însă s-a gândit că dacă ea ar pleca, șoarecele cel bătrân care o găzduise ar fi foarte necăjit din pricina asta și i-a spus:

- Nu pot!

- Atunci rămâi cu bine fetiță drăgălașă și bună, a spus rândunica și a ieșit în zbor, afară la lumina soarelui.

Degețica s-a uitat după ea, și i-au dat lacrimile pentru că îi era tare dragă rândunica.

- Cirip, cirip! a început să cânte pasărea și s-a dus în zbor în pădure.

Degețica era tare necăjită. Nu avea voie să iasă și ea să se încălzească la soare.

Grâul care fusese semănat pe ogorul de deasupra casei șoarecelui a răsărit și a crescut înalt și lanul era acum ca o pădure deasă pentru biata fetiță.

- Ei, vara asta trebuie să-ți întocmești zestrea, i-a spus șoarecele.

Vecinul, sobolul cel urâcios cu blana neagră, o ceruse în căsătorie.

- Trebuie să ai de toate. Și lână, și pânză, să nu-ți lipsească nimic când te măriți cu sobolul.

Degețica a trebuit să se apuce de tors și șoarecele a tocmit patru omizi care țeseau zi și noapte.

În fiecare seară venea la ea sobolul și stăteau de vorbă. Spunea că pe la sfârșitul verii, soarele n-are să mai fie așa de fierbinte ca acum, când de dogoarea lui pământul se face tare ca piatra.

Și mai spunea că, după ce s-o călătorii vara, are să se însoare cu Degețica. Dar Degețica nu se bucura deloc, fiindcă sobolul era urâcios și ea nu putea să-l sufere.

În fiecare dimineață când răsărea soarele, și în fiecare seară când asfințea, se strecura pe ușă afară și când vântul dădea la o parte spicele și se putea zări cerul albastru, ea se gândea că afară-i frumos și e lumină.

Și-i era dor de rândunică, prietena ei de astă-primăvară, dar rândunica nu se zărea pe nicăieri. De bună seamă că se dusese departe în pădurea cea frumoasă și verde.

Când a venit toamna, Degețica a fost și ea gata cu zestrea.

- De azi într-o lună e nunta, a spus șoarecele.

Când a auzit asta, Degețica a început să plângă și a spus că nu vrea să se mărite cu sobolul cel urâcios.

- Nu mai tot vorbi degeaba! a spus șoarecele. Să nu fi încăpățânată, că să știi că te mușc cu dinții mei cei albi și ascuțiți! Auzi colo, cu un bărbat așa chipeș... nici regina nu are o blană așa de frumoasă ca el. Și ce bucătărie are. Și cămara-i plină de bunătăți. Mai bine mulțumește-i lui

Dumnezeu că ți-a dat asemenea bărbat!

Și așa, iacă a sosit și ziua nunții. Sobolul, a venit s-o ia pe Degetica. De-acum înainte va trebui să stea cu dânsul în adâncimile pământului și să nu mai vadă niciodată soarele, pentru că sobolul nu putea să sufere soarele.

Biata fată. Era tare amărâtă. Trebuia să-și ia rămas bun de la soare pe vecie.

Cât șezuse la șoarece nu putuse ieși măcar de la ușă să se uite la soare.

- Rămâi cu bine soare! spuse ea.

Își ridică brațele la cer și făcu câțiva pași de la ușă mai încolo, fiindcă acum grâul fusese secerat și rămăsese numai miriștea.

- Rămâi cu bine, rămâi cu bine! rosti ea din nou și luă în brațe o floricică roșie. O sărută, și-i spuse:

- Floricică dragă, când o vezi pe rândunică spune-i rămas bun de la mine!

- Chiu, chiu, chiup! auzi ea deodată deasupra capului. Și când s-a uitat, ce să vadă?

Tocmai pe rândunică. Mult s-a mai bucurat pasărea când a văzut-o pe fetiță.

Degețica i-a povestit tot ce i s-a întâmplat, că trebuie să se mărite cu sobolul cel urâcios, că de-acum înainte are să stea într-o hrubă în pământ și n-are să mai vadă niciodată soarele.

Și spunând toate acestea, începu să plângă.

- Uite ce, a spus rândunica, acuși vine iarna și eu mă duc în țările calde. Nu vrei să vii cu mine? Te iau în spate, numai să te legi de mine cu cingătoarea. Așa scăpăm de sobolul cel urâcios, și de hruba lui și plecăm departe, peste munți în țările calde, unde soarele strălucește mai tare decât aici și toată vremea e numai vară. Și sunt o mulțime de flori frumoase. Hai cu mine, Degețică scumpă, tu care m-ai scăpat de la moarte când zăceam în hrubă!

- Da, vin cu tine, a spus Degețica.

Și atunci rândunica a luat-o în spate. Fetița și-a întins picioarele pe aripile păsării, s-a legat strâns

cu cingătoarea de o pană mai tare, și rândunica s-a ridicat în înaltul cerului peste păduri și peste ape, sus deasupra munților celor mari pe care-i veșnic zăpadă.

Degeticăi era frig dar s-a băgat pe sub penele calde ale păsării și a rămas numai cu capul afară ca să vadă toate minunățiile peste care zburau.

Și au mers tot așa până au ajuns în țările calde. Acolo, soarele strălucea mult mai tare și erau o mulțime de podgorii cu struguri galbeni și negri, erau

păduri de lămâi și portocali, mirosea a cimbrișor și a mentă creață și copiii se jucau și alergau după fluturi, niște fluturi mari cu aripi pestrițe.

Rândunica însă nu s-a oprit, a mers în zbor mai departe și locurile erau tot mai frumoase.

Și-au mers ele tot așa până au ajuns la marginea Mării Albastre. Pe țărm, printre copacii verzi, se ridica un palat din marmură albă, din vremuri străvechi. Vița-de-vie se cățăra pe stâlpii înalți și albi, și pe crestele stâlpilor erau o mulți-

me de cuiburi de rândunică, și un cuib era chiar al rândunicii care o ducea în spate pe Degețica.

- Aici stau eu, spuse rândunica. Uite, jos sunt o mulțime de flori. Eu am să te așez pe una din ele, și-ai să stai acolo. Vrei?

- Da, minunat! a spus Degețica și a bătut din palme de bucurie.

Jos era un stâlp alb de marmură, care se răsturnase și se spărsese în trei bucăți. Printre bucățile de marmură, creșteau niște flori mari și albe. Rândunica s-a lasat în jos și a așezat-o pe

fetiță pe o petală. Dar, ce s-a mai minunat fetița: drept în mijlocul florii, ședea un omuleț. Și era așa de alb și de străveziu, parcă ar fi fost de sticlă.

Pe cap, purta o coroană de aur, și la umeri avea aripi și nu era mai înalt decât Degețica. Omulețul era spiridușul florii. În fiecare floare era câte un spiriduș sau câte o zână mititică. Acesta însă era craiul tuturor.

- Doamne, cât e de frumos, îi spuse rândunicii în șoaptă Degețica.

Craiul florilor s-a speriat când a văzut-o pe rândunică, fiindcă față de el așa de mic și de gingaș, ea era ca un vultur uriaș. Când însă a zărit-o pe Degețica, s-a bucurat grozav. Era fata cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată. Repede, și-a luat coroana de aur de pe cap și i-a pus-o ei.

Apoi, a întrebat-o cum o cheamă și dacă vrea să-i fie soață și crăiasă a florilor.

Nu semăna deloc cu feciorul broaștei, și nici cu sobolul cel cu blana neagră.

Degețica i-a răspuns craiului cel frumos că vrea și atunci din fiecare floare s-a scoborât câte o doamnă sau domn și toți erau așa de drăgălași că nu-ți mai luai ochii de la dânșii.

Și fiecare i-a adus Degeticăi câte un dar. Cel mai strașnic din toate darurile, a fost o pereche de aripi pe care i le-a adus o muscă mare și albă. I le-a prins Degeți-căi în spate și acum putea și ea să zboare din floare în floare.

Toți s-au bucurat grozav, și rândunica ședea sus în cuib și le cânta cum știa ea mai bine. Dar,

în inima ei era cam mâhnită, pentru că Degețica îi era dragă și n-ar fi vrut să se despartă de ea niciodată.

- Nu trebuie să te mai cheme Degețica! a spus fetiței craiul florilor. E un nume urât și tu ești frumoasă. Avem să-ți spunem Maia.

- Rămâi cu bine, rămâi cu bine! a spus rândunica și a plecat în zbor înapoi în Danemarca.

Acolo avea ea un cuib chiar la fereastra omului care știe să spună povești frumoase. Și de la el am aflat eu toată povestea.

EDITURA Alte apariții pentru copii de la **HiPARION**

Degetica

Klaus cel mare

Klaus cel mic

Dragi copii, CĂRTICICA POVESTITĂ v-a pregătit o surpriză minunată: un CD AUDIO cu povestea plină de aventuri a Degeticăi, plus încă două povești interesante, care abia așteaptă să devină preferatele voastre!

400423 Cluj-Napoca
str. Mihail Veliciu nr. 15
tel.: 0264 - 411.100
email: office@hiparion.ro

Coordonator: Andrea Berari
Desene: Valentin Tănase
Redactor: Adriana Măcicășan
DTP: Bogdan Crețu

ISBN: 973-672-077-2

Preț: 85000 lei